Mit møde med Lipela

Lipela består af to børnehjem – henholdsvis Lipela1 og Lipela2. Jeg opholdte mig primært på Lipela1, hvor der var flest børn, og hvor der var det største aldersspænd. I alt opholdte jeg mig på Lipela1- og 2 i 6 uger, kun afbrudt af en tur på toppen af Mount Kenya og en lille afstikker til Nairobi. Jeg havde værelse og dermed primær base på Lipela1, men tog til Lipela2 i et par dage hist og her - når der var mulighed for det. Min beskrivelse af børnene er derfor primært baseret på de oplevelser, jeg havde på Lipela1. Jeg kan dog stærkt anbefale, at man besøger begge hjem. Særligt da både børn og personale er fantastiske begge steder, og så er det faktisk ofte en del varmere på Lipela2.

Det første indtryk

D.10 juli 2013 landede jeg i Nairobi, hvor Dan (bror til Jane Mutahi) hentede mig i lufthavnen og kørte mig direkte til Lipela1. Den første person som tog i mod mig, var Dans datter Cynthia, som arbejder som lærer på børnehjemmet. Cynthia skulle senere vise sig at få en stor rolle i mit ophold på Lipela og er nok nærmere blevet en ven for livet!!

Jeg var så 'heldig', at alle skolelærerne strejkede, hvilket betød, at skolen var lukket og at alle børnene var hjemme på Lipela i dagstimerne. Det var selvfølgelig træls for børnene, især da eksamenerne begyndte at nærme sig. Men set udelukkende fra min stol, gav det mig en unik mulighed for at lære børnene godt at kende allerede fra starten. Der var god tid til at lege en masse i løbet af dagen, hvor børnene især var glade for at spille fodbold og rundbold. Derudover tog jeg en del af børnene med ud at løbe, som de elsker. Dette passede ret fint med, at jeg skulle i bedre form og derfor løb 2-4 gange om ugen, eftersom jeg senere skulle bestige Mount Kenya. Det viste sig også at være ret belejligt for mig, så jeg ikke farede vild (for ja, det skete selvfølgelig den ene gang, hvor jeg løb alene). Det eneste lille 'men' er, at jeg måtte finde mig i at selv nogle af de yngste børn kunne overhale mig så let som ingenting – endda på bare tæer. Har jeg nævnt, at luftlaget er meget tyndt i de højder, jeg befandt mig i? Det er naturligvis årsagen og det havde derfor intet med min grundform at gøre ☺

Dagligdagen

Børnene er generelt rigtig søde og meget hjælpsomme. Udover deres daglige pligter som rengøring, opvask, madlavning mm., imponerede det mig, hvor gode de var til at hjælpe hinanden – også når det ikke blev forventet. De ældre børn lagde f.eks. ofte de yngste børn i seng om aftenen, når de små poder faldt i søvn henover bordet (hvilket skete ret ofte). Efter små to uger genoptog lærerne deres arbejde, og børnene kunne atter komme i skole. De yngste går i skole hver dag fra kl.7 – 15, og fra 3. klasse går de i skole til kl.16 eller 17. En håndfuld vælger tilmed ofte at gå i kirke bagefter og er derfor først hjemme ved 18 tiden.
Når de kommer hjem, skiftes de til at ordne de huslige ting. Det er min fornemmelse, at det er blevet en integreret del af deres hverdag og ikke noget, som de hverken prøver at snige sig udenom eller brokker sig over. De ældre børn har som oftest flere pligter end de yngste, men det er vel også kun naturligt og fair.

Da der generelt er en del huslige ting, der skal klares, kom jeg helt automatisk til at få en lidt anden rolle end "mødrene", som personalet kaldes. Jeg legede mere med børnene og drog nok også omsorg for dem på en anden måde. Børnene får f.eks. 'lov til' at græde, hvis de kommer til skade eller lign., hvor jeg var jeg lidt hurtigere til at komme dem til undsætning og trøste dem, når der var brug for det. Jeg havde lidt svært ved at få lov til at ordne de praktiske ting på stedet, da det, som sagt, blev håndteret af personalet og børnene. Desuden er det ikke meningen, at frivillige, som mig, eller besøgende skal sættes i arbejde, og det kunne jeg tydeligt mærke, at de gjorde en dyd ud af at efterleve. Set i det lys havde jeg det faktisk ret fint med at have en lidt anden interaktion med børnene, end det faste personale. I min verden giver det fint mening, at børnene oplever forskellige aspekter af det at drage omsorg, opdragelse mm.. Det eneste lille "problem" i den sammenhæng var, at jeg næsten var ved at løbe tør for plaster fra min lille medbragte sygekasse, da alle børnene kom løbende til mig, når de havde slået sig og havde brug for at få plaster på ☺

3 årige Watetu er den eneste på Lipela1, der ikke går i skole, da hun ikke er gammel nok. Hun var derfor som det eneste barn hjemme i løbet af dagstimerne, og jeg fik derfor helt automatisk et rigtig tæt forhold til hende. Og så er hun også bare død fræk og sød :-) Jeg kom selvfølgelig også tæt på flere af de andre børn, og har mange sjove og hyggelige stunder at tænke tilbage på. Alene Shicos grin kan få smilet frem på mine læber i dag. Man skal dog også være forberedt på, at det ikke nødvendigvis er alle børnene, der kaster sig om halsen på én. Nogle er mere reserveret og generte, og det skal der bestemt også være plads til. Vi er jo forskellige (heldigvis da).

Den Kenyanske kultur

Jane Mutahi var tilfældigvis også på Lipela i en del af den tid, hvor jeg opholdt mig på børnehjemmet. Det viste sig at være en stor fordel for mig, da hun var rigtig sød til introducere mig til den Kenyanske kultur, som jeg ikke umiddelbart tror, at jeg havde oplevet på egen hånd. Vi besøgte f.eks. Francis, en frivillig på Lipela, som netop var blevet opereret.

Her sad vi i tre timer og diskuterede sundhedssystem, forsikringer, indsamlinger, loger mm., som er meget forskelligt fra Danmark. I middelklassen, som Francis tilhører, er det f.eks. helt normalt at indgå i såkaldte loger på ca. 20-30 mænd (og KUN mænd). Logemedlemmerne har til hovedformål at hjælpe hinanden, hvis uheldet er ude, og man af en eller anden årsag er kommet i pengenød. Francis og hans kones forsikring tilsammen kunne langt fra dække hans operation. Via logen lykkedes det ham at indsamle 1.3 mio. shilling, så han kunne betale for sin operation. Vi besøgte også Janes mor Lucy, som bor i nærheden af Nyahururu, som ligger øst for Mount Kenya og Naro Moru. Flere af hendes børnebørn bor stort set fast hos Lucy, så der er masser af liv og en masse at se til, hvilket er ret imponerende taget hendes alder i betragtning. Og så kan hun føre en næsten menneskelignende dialog med sin hund. Jeps den er god nok, men jeg havde ved Gud heller ikke troet på det, hvis ikke jeg havde set det med mine egne øjne.

Derudover besøgte vi også til Lipela2, når vi kunne komme til det. Selvom Lipela2 kun ligger ca. 10 km. fra Lipela1, er det nok til, at det kan mærkes på temperaturen. Ifølge de lokale skyldes det, at Lipela2 ligger mere i læ for den kolde vind fra Mount Kenya. Man er nødsaget til at planlægge sine ture til Lipela2, efter hvordan vinden blæser (eller i dette tilfælde regnen). Jeg kan skrive under på, at det ikke er en nem opgave, hvis det har regnet. Ja, praktisk talt umuligt. Jeg fik mig noget af en 'nær-havnet-i-grøften-oplevelse', den første gang jeg skulle derop. Og det var endda i en stor jeep med firehjulstræk, safariudstyr og det hele, og alligevel skøjtede vi rundt som en anden Bambi på glatis. Som så meget andet er det en af de ture, som har sat sig fast i erindringen for altid, og som jeg nu kun tænker tilbage på med glæde.

Et brag af en fest

Tiden på Lipela måtte jo desværre have sin ende før eller siden, og det blev på en facon, jeg sent vil glemme. Lige fra starten bemærkede jeg, hvor glade børnene var for at danse og synge. Og da jeg selv tror, at jeg forvandler mig til selveste Michael Jackson efter mørkets fembrud, vidste jeg fra day one, at det hele skulle rundes af med et brag af en fest. Jeg fik kørt alle børnene fra Lipela2 til Lipela 1, så alle 50 børn samt personale var samlet. Jeg havde arrangeret en 5-kamp, hvor de hele dagen var inddelt i de samme 5 hold og kæmpede mod hinanden i meget forskellige discipliner.

Især ædekonkurrencen var et hit, hvilket kom bag på mig - og personalet endte endda med at deltage. Om aftenen var der linet op til stor fest, hvor vi b.la. lavede limbo samt stole- og ballondans. Og ellers gik folk bare amok på dansegulvet. Selv nogle af de mindste på 5 år var på dansegulvet til kl.23. Jeg er stadig imponeret!!

Hvad der var endnu mere imponerende var, at personalet, særligt med hjælp fra Cynthia, havde sørget for at gøre det hele muligt - endda uden at jeg havde fattet mistanke. Jeg havde en forventning om, at jeg skulle arrangere det hele, og var også kommet godt i gang med planlægningen af aktiviteterne om dagen. Men da jeg træder ind i spisesalen om morgenen, hvor festen senere skulle afholdes, er de allerede i gang med at

pynte fint op med stof, balloner og det hele. Derudover havde Cynthia lavet det fineste store kort til mig fyldt med søde ord og minder.

Hvad der kom allermest bag på mig, var da Ben trådte ind ad døren med en masse grej, som endte med at fungere som DJ-pult og højtaler. Det skal lige siges, at jeg fra dag ét har snakket om, at jeg gerne ville kunne spille musik for børnene i en ordentlig lyd. Det eneste de har, er tv'et, og det er ikke ligefrem imponerende lyd :-) Jeg har endda været på udkig efter højtalere, hver gang jeg ramte en ny by, i håb om at jeg kunne finde noget ordentligt udstyr til en ok pris. Men ak, jeg vendte gang på gang tomhændet hjem. Så Cynthia havde, i vaskeægte ledtog med Peter og Jane, simpelthen sørget for, at Ben, som er tidligere barn på Lipela, agerede DJ hele aftenen. Det var så fedt, og det blev en kæmpe fest, hvor ALLE dansede non-stop.

Mange rejsehilsner

Rikke